

Juhász Tamás

KI- ÉS BELÁTÁSOK

Bálint két baseballsapkás, kitetovált srác mögött várt a beengedésre. Tüzesen süt le a nyári nap sugára a vánszorgó, tikkadt szöcskék sorára. Kulacsok kondulnak, sörös-, energiatalos dobozok szisszennek. Nem is olyan tikkadt... Csak vánszorog. Távolabb búgás, dübörgés. Kezdődnek a koncertek. A parton lányok sikkantásai, testek csobbanása. Bárcsak már ő is ott tartana! És bárcsak addig ne találkozna Eszterrel. Szörnyen kínos lenne átizzadt ruhában, ragacsos bőrrel, vonattól, veritéktől бүdösen.

A tó felől két lány közeledett. Vállukon vászontáska, hónuk alatt öszetekert törülköző. Az egyik vörös hajú, szemüveges, kockás rövidujjú ingben, rövid farmernadrágban. A fenébe! Naná, hogy most jön erre. Végignézett magán. Meghúzkodta gyűrött ingét, beletúrt izzadt hajába. Csak természetesen. Mint aki épp erre járt! Jaj, ne! Kioldódott a cipőfűzője.

* * *

Eszter hason fekve aludt. Kreolos bőrén csillogott a naptej, karjai széttárva, bokái egymáson átvetve. Egy Superman... Vagyis Superwoman. Mosolygott Bogi, a nyikorgó stégen barátnője felé közeledve. Felkontyolt vörös haja meg virágbimbó. Mindjárt kinyílik belőle egy rózsa. Főléhajolt, ébresztgetni kezdte.

- Menni kéne. Menni kéne, gyrosozni, készülődni, átöltözni.

- Mi? Jaj, boci, bealudtam. - Eszter hangja az álomtól kásás, a párnaként használt törülközőtől tompa volt. Nyögve, nyújtózkodva hanyatt fordult. Megdörgölte a szemét, ásítózva felült, körbetapogatózott. Mintha keresne valamit.

- Akkora hülyeséget álmodtam. Joe-val voltam egy várban. És... És az egyik ajtón az volt, csak beavatottaknak. Joe meg így ki akarta nyitni. Mondtam, ha kinyitja, minden meggyullad. De ő csak azért is. Aztán lett egy hatalmas kulcsosomója, és minden kulcsot belepróbált. Nekem meg elegendő lett, odamentem, és kinyitottam. Érted? Kilincsre volt csak zárva, Joe mégse tudta kinyitni. Vicces nem? Aztán... Hogy is volt? Ja,

az nagyon durva volt: kifolyt egy csomó vér. És így kisodort minket a várból. Furi amúgy, mert a vér langyos volt, én meg csak lebegtem. És akkor már apám sodródott mellettem. Aztán a vér megalvadt, apám meg mondta, hogy a picsába, keljek fel, mert sosem érünk haza. De nem tudtam felállni. Mire otthagytott. A vér így kéreghént rám száradt, és minden mozdulat fájt. Akkor már anyám is ott volt. Azt mondogatta, hogy a szép fehér ruhám, a szép fehér ruhám. Én meg ráördítöttem, hogy fogja be, mert Joe elveszett. Visszamentem a várba, de akkor már nem Joe-t kerestem, hanem be akartam csukni az ajtót. De nem találtam. Mit szólsz?

Bogi gyakran elveszett Eszter kifacsart álomfejtéseiben, de lelkesen bólogatott.

- Öm... nemtom. A vér... A tűz talán azt jelenti, hogy Joe és közted kialudt a tűz, és elsodródhatok. Csak te még mindig nem léptél tovább.

Eszter rosszálló grimaszt vágott.

- Hát nem teljesen - magyarázat közben kirázta, majd összetekerte a törülközőjét. - Először is az ajtó. Ez az álmokban mindig két világ határát jelenti. Joe nem tudta kinyitni, csak én. Érted?

Bogi majdnem megjegyezte, hogy ez lényegtelen, ha Eszter nem „lépett át” a másik világba. De inkább csak bólogatott.

- Aztán a tűz. Az is az újrakezdést jelenti. - Eszter hangja eltompult, ahogy fején áthúzta a Fishing on Orfű feliratú trikóját. - Gondolj a fönixre, ami elég, aztán újjászületik. És a vér sem jelent rosszat. Mi jut eszedbe a vérben lebegésről?

- Hogy nem kéne annyi sorozatgyilkos sorozatot nézned. - Eszter nevetett.

- Lehet. De szerintem a születést jelenti - közben vászontáskáikkal a vállukon, hónuk alatt összetekert törülközőikkel elindultak a szűk, ingadozó pallón a partra. A nád sustorgott, nyilván Eszter álmát értelmezte. - Ahogy így lebegsz, és végül vérben és mocsokban megszületsz. Ez csak ezt jelentheti, nem?

- De ha két világ határa, meg újjászületés, akkor mi a francért akartad megkeresni Joe-t, meg visszazárni az ajtót?

Kiértek a partra, és a fűben klaffogva elindultak a kemping felé.

- A neten azt olvastam, az alvadt vér haragot jelent. Joe a végén már nagyon türelmetlenül, dühösen viselkedett. És végül is jogosan. Talán bocsánatot akartam kérni, hogy ilyen hülye voltam.

- Basszus, ő dobott. Nehogy már te kérj bocsánatot!
- Jaj, cuki vagy. - Eszter megállt, majd a cuccoktól ügyetlenül megölelte. - Ezt te nem értheted - dűnnyögte a vállába önvádtól nedves hangon.

- Hát magyarázd el!

Eszter szemét törölgetve elengedte.

- Az is furi, hogy került az egészbe apám.

- Nem. Egy álomba gyűjtöttél minden hülyét.

Eszter sírósan nevetett.

Tízévesen a családjával elment a Mátrába. Biztos mesélte. Nem? Megcsúszott egy sziklán. Iszonyúan lehorzsolta a térdét, még a bokáját is meghúzta. Ott ült, bögött, az apja meg kiakadt, hogy mit picsog. Ott is hagyta. A húga meg a nővére támogatták le. Utána a parkolóban a szülei nagy ordibálást rendeztek. Néhány héttel később az apja elköltözött. Az volt az első. Azt hitte, miatta. Persze ma már tudja, hogy faszság, de lehet, hogy a Joe iránti büntudat felszínre hozta, az álom meg összekapcsolta.

- Ez nem a tietek? - rohant utánuk egy srác.

- A szemüvegem! - kiáltott Eszter. - Kösz! Olyan hülye vagyok! Kerestem, csak aztán elindultunk... De jó, hogy megtaláltad!

Bogi is hálás volt. Kicsit már unta Eszter álmait és refrénszerű büntudatát. Helyette jöttek a jó fej emberek, akik megmentik Esztert a szétszórtságától. Bevonzza őket. Biztos, mert nem feltételez róluk rosszat, mint Bogi. De ez nem szemrehányás, ugye érti? Hányszor hozták már utána a tolltartóját, szemüvegtokját a suliban. Meg múltkor az Akvárium teraszon... Emlékszik Bogi. Majdnem elhagyta az Iphone-ját. Meg a parkban a srác... Amit mesélt. Aki meghívta. Mikor a pultnál rájött, hogy Joe íróasztalán maradt a pénztárcája. Boginak muszáj volt közbeszúrnia: Joe ki is akadt rajta. Affektálva utánozta Joe-t. Igazából csak rád akart nyomulni. Neked meg tetszett. Eszter tiltakozott. Joe ezzel csak viccelt. Tudta, hogy nincs oka féltékenykedni.

Bogi gyűlölte az ilyen múlt-kozmetikázást. Korábban azt mondta, utána sehova se állhatott sorba egyedül. Joe még a végére is követte. Bár még mindig tiltakozott, az ujjropogtatásból látszott, Eszter kibillent. De még küzdött. A heves szóváltásból, mint mindig, néma puffogás, majd újra béke lett.

* * *

Piros öv, ing, levlélmintás kendő, szakáll, oldalt felnyírt, hullámos szőke haj...

- Hey Joe! - kiáltotta Levi.

Bálint mosolyogva visszaintegetett a pultról.

A kánon szerint, vagyis Bálint így mesélte az általánosban, Bogyónak csúfolták a laktózérzékenysége, vérszegénysége, asztmája miatt. Ez torzult bodzsóvá, majd Joe-vá. A gimis haverok viszont úgy emlékeztek, hogy a töritanár gúnyolta Johnnynak, mint minden buta diákot. Ezt rövidítették a barátok Joe-ra.

Levit mondjuk hidegen hagyták az eredettörténetek, ő már Joe-ként ismerte meg a SOTE gólyatáborában.

- Miért nem szóltál, hogy itt leszel?

- Nem kívántam nagydobra verni. Kérsz valamit? Akkor még egy olaszrizling-fröccsöt kérek. Khm... Mondjuk úgy, küldetéssel jöttem. - Joe zavartan vigyorgott, és megdörzsölte a szakállát.

- Áh, szóval vadászó üzemmód? Helyes, helyes.

- Nos, úgy is mondhatjuk.

- Itt aztán van préda dögivel! Tegnap a Lovasi koncert után egy olyan csajjal kavartam! Hosszú combú, gyönyörű, formás seggű... Tudod, én inkább seggista vagyok, mint mellista. Persze jó, ha elől is van valami, de... Na, mindegy. Az illata meg... az meg, mint egy narancsliget. De tényleg! Volt vagy négy menet. Aztán hajnalban közölte, délután jön a csávója. Jóvan, ne röhögj! Mondom, ha csávója van, mi a faszt akart tőlem? Erre meg ő: pont azt. Na, ne röhögj már! - de Levi is vigyorgott.

- Nagyon felbaszott. Legszívesebben behúztam volna neki. Csak hát lány. Nyilván. Azért próbálkoztam nála.

- Ez kérek a vonzás törvénye - ereszkedett le egy vállveregetésig Bálint. - Neked a foglalt lányok a zsánered. Meg a melegek.

Levi kényszeredetten nevetett. Eszébe jutott, ahogy részegen, egy házibuliban rányomult Bogira. A lány kedvesen pattintotta le, csak aztán tovább mondta a többieknek, és mindenki rajta röhögött. „Hiszen tökre levágós, hogy Bogi meleg.” És másokkal sem volt szerencsésebb. De bassza meg, nem lehet mindenkinek sebezhető, megmentésre váró kisugárzása, hozzá bölcs próféta arca és komótos, álmatag hangja, mint Joe-nak. A lányok folyton azt búgták róla: Szegény. Meg kéne vigasz-

talni. Biztos bántotta az a hülye picca. Értsd: Eszter. Aki amúgy helyes lány, bár a kapcsolatuk inkább kötélhúzásra emlékeztetett. De még ez is több volt, mint amit Levi elmondhatott magáról.

Az is jellemző, hogy Joe még épp csak megjött, de már van csajozós sztorija.

A beengedésnél cipőfűzés közben elvesztette az egyensúlyát. Valaki elkapta, akiről azt hitte, hogy Eszter. Ugyanolyan, homlokába fésült, tüzes vörös haja, hasonló fiús öltözködése, nyújtott téglalap alakú szemüvege és meghatározhatatlan zöldeskék szeme volt.

Észrevette Joe zavarát, és megkérdezte, ismerik-e egymást. Orrhangbúbb volt Eszternél, a hanghordozása flegmább. Az arca is inkább narancs, mint alma. Joe bocsánatot kért, mert összekeverte valakivel, de gyorsan hozzátette, ez volt a „legszebb tévedése.” A csaj nevetett. Vágta az utalást. Magashegyi ugyan nem ma lesz, de Kiscsillag igen. És ha szüksége lenne még támaszra a cipőkötéshez, ott megtalálja. Kacsintott, és a barátnője után ment.

- Te mázlista rohadék!
- Nem különösebben szeretem Lovasi Andrást.
- Ki nem szarja le Lovasit? Ez egy üzenet, hogy ott vár.
- Logikusnak tűnik. Csakhogy nem ezért jöttem.
- Tény, neked most nem egy Eszter-klón kell.
- Igazság szerint épp Eszter miatt jöttem. - Bálint hangja majdnem olyan merev volt, mint az arca. Beszélni szeretnék vele az újrakezdésről.

Leviben már volt némi bor, de ettől rögtön kijózanodott. Mi a fasz? Ez kurvára nem jó ötlet. Ami történt, nem volt véletlen. Örüljön, hogy szingli és fesztiválozik. Akkor inkább már kavarjon az Eszter-klónnal. Bálint megintgathatatlant volt. De talán, ha többet iszik...

* * *

*„Annyi szépet álmodtunk belénk
A tegnap színes szappanbuborék
Kipukkad a szappanbuborék.”*

Eszter elcsukló hangja elveszett a közönség lelkes, üvöltő énekében. Szemében emlékek, érzések tömege taposta egymást. 30Y koncert a parkban: szemezés, tánc Joe-val. Ismerkedés hajnalig a Duna-parton. „Vajon hány szerelmet bír még el a rakpart” végtelenre állítva. Tenyér-izzasztó kérdés: írni fog? Egy fotó a Tisza-tavi családi nyaralásról: Joe

hátról átöleli. Ő bizalommal beledől. Éjjel kiosontak az apartman kertjébe. Csokolózás közben Joe megfogja a mellét, ő ellöki. Az egri vár kazamatája: lemaradnak a csoporttól, csokolóznak a hűvös, földszagú félhomályban. Joe-hoz tapad, saját izgalmától rémulten elrohan. Szakadó eső tavaly az orfúi Konyha koncerten. Doboló víz a sátorfalon, dobogó szív a fülben. Bortól kába didergés, türelmetlen vetkőzés. A nedves ruha tapad, ellenáll. Az ég mennydörög, a dob meg a basszus zakatol, a test lüktet. Dörzsölő szakáll, meleg lehelet, harapások, a nyelv kis köröket csúszkál. Forróság borzongatja az ölétől a tarkójáig. Másnap megtiltja Joe-nak, hogy még egyszer. De ha részeg, vagy betépett, hagyja... Akarja. Mint a harmadik újrakezdéskor, Joe születésnapján. Szeret! Miért nem megy a viszonzás? Nem vagyok szerelmes? Engem akar? A szexet? Én is őt. És ha elvesztem a fejem? De hát szeret! Miért nem merem? Rossz vagyok? Csalódott bennem. Nem ért meg... Nem értem... Nem érti!

Valaki átölelte. Joe? Ne sírj. Ez Bogi! Nem ér annyit. Pedig ér.

Joe volt az első. Nem. Volt még egy. Egy pár hetes kavarási. De az... Arról is ő tehetett. Kíváncsi volt, aztán megijedt. Csalódást okozott. Akkor is. De azt nem bánta. Joe elvesztését igen. Ő olyan könnyen mutatta ki; Csokival, verssel, öleléssel, becenévvel.

Bogi a hátát simogatta.

- Jól van... Jól van. Nincs semmi baj. Gyere, igyunk egy jégert.

Sorban állás közben a szeme sarkából meglátott egy szőke fiút. Joe? Odakapta a fejét, de az eltűnt. Biztos csak képzelte. Bogi egyetértett.

Ittak. Még egyet. A koncert után sörrel, tequilával folytatták.

Az alkohol, a dalok, az éneklés teljesen lecsavarta a mellkasát szorító satut.

Igaza van Boginak. Szingli vagyok, és fesztiválozok. Érettebb, tapasztaltabb lettem. Nem. Nem gondolhatok rá! Milyen lebegő, ringató érzés. Jobb, mint a jéger! Tőlem függ minden. És én ringatózok. Velem ring a világ is. Mert az életem az enyém!

* * *

- Mondok én valamit. Nem arra jöttünk a világra, hogy belehaljunk abba, hogy élünk a világban. Ne, ne, ne röhögj, elmagyarázom. Az élet tele van szarral. Érted? Szarral, ganéval, fossal. Nem... Nem tudhatod, érted, lehet, hogy holnap elbasz egy autót, és megpusztulsz. Nem élhetsz

nihilben. Arra születünk, hogy higgyünk. Akkor is, ha szenvedünk. Arra születünk, hogy szeressenek minket, és mi is szeressünk. Vágod? Mindenkinek van kulcsa a holnaphoz, csak találja meg azon a kurva nagy kulcsosomón. És ne keverje össze a szülei meg az exei kulcsával. Mert akkor rohadtul beletöri a zárba. Lényeg, világítson az életed... Mint egy mécses. Vagy inkább, mint egy kibaszott reflektor. Azt nem tom, hogy kerültem a kulcstól a lámpához, de le van baszva! Sokat ittam, vágod? De megmondom a tutit. Arra születünk, hogy boldogok legyünk. Érted? Hogy boldogok. Akkor igyunk még egyet.

Bálint vigyorgott, bólogatott. Imádta a részeg monológokat.

Levivel mostanra többször is bejárták a fesztivált. Látták a népi rock and rollt döngető Cimbalibandet, a Konyhát, a Ricsárd Gírt, a Tűzhöz közel-színpadon egy lányt, aki Florence and the Machine utánérzéseket pengetett, egy fél Mucsi-előadást (kár, hogy csak felet, mert nagy fanok), de Esztert sehol. Pedig Bálint a hangszórók bömbölésében is megismerte volna a suttogását vagy a nevetését. Felhívhatta volna, de félt, nem tudná rábeszélni, hogy találkozzanak. Levi viszont őt rábeszélte egy gyrosra, meg egy sörre. Mielőtt éhen/szomjan halnak. Vagy mielőtt agyfaszt kapnak a kereséstől. Kérdés, melyik következik be hamarabb.

Az egy sör után jött még egy, meg még egy, meg még egy vodka. Közben Bálint mesélt. Pedig amúgy zárkózott volt.

Mindenről Eszter környezete tehet. Az előző, zűrösen végződött kapcsolata, a szülei, akiknek a lelke tele van kék-zöld foltokkal. Örökkön örökké veszekednek, szétköltöznek, kibékülnek, újrakezdek. Az apa mindig is fiút akart, helyette lett három lánya, amit nem tud megbocsátani a világnak. Igen, szerintem is rémes. A húga jó fej, de a nővére szakadatlanul szerepel, mindenkit ledominál. Az anyja ápolónő, rengeteget dolgozik, otthon meg fáradhatatlanul mártírkodik. Bálint ki akarta menteni Esztert. Vállalja fel magát, az érzéseit. Ehhez módfelett sok türelemre volt szüksége. Kitalálni a következő lépést, ami még nem túl nagy, nem túl ijesztő. Figyelni a reakciót, készen állni a visszalépésre, reménykedni a sikerben. Egy hónapig várt, mire meg merte csókolni. Egy hónapig! Aztán meg történt egy kis... Ez meg az. Dehogy! Még sosem szeretkeztek. Sajnos. Három hónap után még csak nyakki-szívás volt. És már az úgy megijesztette Esztert, hogy szakított. Örül, hogy Levi ilyen jól szórakozik, neki ez nem volt ilyen kellemes. Aztán újrakezdték. Eszter akkor mondta először, hogy szereti. Egy gátlás

ledőlt. De még maradt. Mint egy inverz Déva vára. Ami este leomlott, reggelre felépült. És ez motivációpusztító. Mikor nem bírta tovább, szakított. De Eszter nélkül se bírta. A harmadik újrakezdés jól indult, csak ritkán találkoztak, mert Eszter túlaggódta az év végét. Pedig szerfelett okos. Aztán... Hát Levi is tudja... A hétvége Gárdonyban. Azt nagyon elrontotta. Tehetetlen volt, dühös és kétségbeesett... Nos, igen, részeg is. De ez mind nem mentség. A hétvége után meg lelkiismeret-furdalása volt, ezért türelmetlen és goromba lett. Ezért bocsánatot kell kérnie. Igen, el akarja mondani. Tudnia kell. Megérdemli. Meg magát sem akarja örökre ebben a lélek-présben nyomasztani. Újra akarja kezdeni, tabula rasa. És még azelőtt, hogy valami félrészeg bájgúnár rányomul, és learatja az ő két évig gyűjtögetett babérjait.

Levi hiába magyarázta, mire születtek, mi az élet lényege, hogy Joe lépjen tovább, búfelejtőnek jó lesz az az Eszter-klón, Bálint csak ült, és mosolygott. Mint egy kibaszott szfinx.

Döntött. Ha kell, porszemenként szedi össze Eszter bizalmát.

- De már minden rohadt helyet végignéztünk!
- Talán kíséreljük meg még egyszer a parton.
- Figyelj, haver, ne itt akard legyalogolni a Kinizsi Százast! Egyezzünk meg: megnézzük még egyszer a parton, és ha nem találjuk, felhívod.

* * *

A holdfény összeállt, majd egy felugró hal, egy szellő vagy egy vízbe dobott kő fényzilánkokra robbantotta. A stég alatt glugyogott a víz. A nádasban békák, a parton emberek nevettek. Egy másik stégen szeretkeztek. Távolabb a Hiperkarma dübörgött.

*„Mit tegyek, ha egy lakat vagyok csak a saját számon
Amitől eddig féltem, azt alig várom,*

Megismertelek, nem is mertelek nem ismerni meg...” – dúdolta Eszter. Szipogott, inge ujjával letörölt pár könnycseppet, majd kifújta az orrát. A francba Bogival! El akar szigetelni mindenkitől. Mintha olyan baromi kiváltság lenne engem szeretni. Julcsira gondolt, akivel eltávolodtak, miután ő Bogival jóba lett. Joe-t is utálta. Féltette tőle Esztert. Nem teljesen alaptalanul. Jó, Bogi féltékenysége olykor jólesett. De most nem. Miért nem érti, hogy beszélnie kell Joe-val? Persze nem árult el mindent. Bogi annyival bátrabb. Még azt is felvállalta, hogy meleg. Így Eszter félelmei még gázabbnak tűntek.

A kezében szorongatott telefonra nézett. Talán tényleg nem kéne. A telefontok recés széle kattogott, ahogy töprengve végighúzta rajta a körmét. Nem. Muszáj beszélnie Joe-val. Akar. Hiányzik. A hangja, a másokat kifigurázó humora, hogy Esztergának, Mable-nek, Estimable-nek becézze.

Újra megtörölte az arcát. Hosszan beszívta a levegőt. Édes hársfa, keserű halszag, a nádas édes-savanyú, zöld illata.

- Szia! Nem későn? - a sírás, az izgalom, a veszekedés Bogival túlságosan felzaklatták. Hangja nem volt olyan mély és felnőttes, mint szokott. Vékony volt, nyikorgó. - Hát csak felhívtalak, hogy mi újság. Nem, aljas rágalom! - Eszter cinkosan nevetett. - Jó, jó, nem tagadom. Hát, ami jött. Fúj, abszintot nem! Azt soha többet. És veled mi van? Hogy mennek a vizsgák? Örülök. Van még? Na, az király. Én? Képzeld Fishingen. Kipróbálok, milyen szingliként - sikerült némi kacérságot keverni a nyikorgásba. - Mi? Te is? És Kivel... Hát egy stégen egyedül. Mi? Ne! - Joe-t felhívni egy dolog, de face to face találkozni. - Maradj csak. Nem vagyok egyedül, csak most. Bogival... Miért akarsz... Hát, ha muszáj. Nem, szívesen. Jó, elküldöm telefonon a koordinátát.

Zsibbadt keze az ölébe zuhant. A telefon koppant a stégen, ahogy kicsúszott az ujjai közül. Úristen! Idejön! De miért? Mit akar? Biztos, hogy ez jó ötlet volt?

Először a lépteit hallotta a pallón. Aztán meglátta. Legszívesebben a karjába ugrott volna. De mégse. Csak két tartózkodó puszi. Leültek, de vigyáztak, ne érjenek egymáshoz. Aha, posztolt a tegnapi Lovasíró. Jó volt. Ma? Konyhán, meg Szabó Benedeken. Bogi? Hát... Kicsit összekaptak. Eszter zavartan ropogtatta az ujját. Semmi... Semmi fontos. És Joe mikor jött? Aha, akkor lehet, hogy őt látta a Konyhán? Ez vicces. Erőltetett nevetés.

Csend. Kérdőjelekkel, várakozással. És... És Joe kivel jött? Inkább a semmitmondás, mint az, amit mondani akar... amit Joe mondani akar. Levivel? Ő jó fej. Hol van most? Aha. Kiscsillagra. Biztos megint kitalál valami csajozós sztorit.

Erőltetett nevetés, csend. Kerülték egymás pillantását. A távolból ováció, majd egy újabb Hiperkarma dal foszlányai.

- „*Látom a fejed felett a kérdőjelet...*” - dúdolta reflexszerűen Eszter.

- „*Nem érted, miért nem vagy boldog.*” - folytatta Joe.

Összetalálkozott a pillantásuk. Rögtön félre is kapták.

- És... És te miért nem mentél?

Joe hallgatott. Eszter félve, mintha kővé válhatna, rápillantott. Szomorúan mosolyog. Vajon min? Tényleg! Nem is szereti Lovasit.

- Emlékszel... - Joe megköszörülte a torkát. - Emlékszel, amikor a Károlyi-kertben ültünk, és a PIM-ből kihallatszódott a Kiscsillag koncert?

Eszter megkönnyebbülten nevetett.

- Igen. És azon szórakoztunk, hogy mit értünk a foszlányokból. Hogy is volt? A pelikán a mozgólépcsőn botladozik.

- Nem, rollerezik.

- Tényleg. Meg a jövő citromos... Nem, a jövő citrom ízű banán, de felfalja a radiátor halál!

A felszakadó nevetés közelebb húzta őket. Joe papírt, más jointhoz valókat vett elő.

- Kérsz?

Eszter egy pillanatig habozott, majd bólintott. Joe gyakorlott mozdulatokkal megsodorta, rágyújtott, aztán átadta.

- Ezt később folytattad. Ezt a banánosat. Írtál belőle egy verset.

- Valamit - legyintett Joe. - Ott van a fiókban a többi között. Cigipapírnak még jó lesz.

- Annál azért többet érnek. A rólunk írtak nagyon szépek.

- Nem vagy egy kicsit elfogult?

- Az egyik valahogy így volt:

„Hogyan mondjam el neked, hogy ha nem lehet,

Ha a szó túl kevés. Hogy mondjam el, hogy szeretlek?

Hogyan mondjam el szerelmem rejtett csillagrendszerét,

Miből keverjem ki a félelem ellenszerét?”

Eszter hangja elcsuklott, de Joe rövid szünet után, a szemébe nézve folytatta.

- *„Van egy föld, már-már az ég,*

Hol nincs ruha, maszk, csak meztelenség” - a fű és Joe kedves, álmatag hangja bizsergős, ringató volt.

Az utolsó sorokat már együtt mondták: *„Én vinnélek, vinnélek, s szerelmem köntösébe rejténélek.”*

Eszter könnycsatornáiban megint tülekedni kezdtek az érzések. De a fű zsongító békéje lassan betakarta. Vicces, ahogy a stégen támaszkodik, a körmével megszámolhatná a lécs ráncait. Három, négy, tíz...

Kuncogott. Úgy kattog, mint a telefontok széle. Milyen szép erdőszínű Joe szeme. Illik a stéghez. És mennyi szeretet, vágy van benne... Ne! Elkapta a pillantását. A víz hullámozott. A hold a távoli koncert ritmusára vibrált.

- Úgy... Úgy sajnálom - Eszter minden szót Sziszüphoszként tolt végig a torkán, a nyelvén, majd kilökte a száján. - Annyira akartam. Hidd el, próbálkoztam.

- Tudom. - Joe hangja a szokottnál is lágyabb volt.

- De neked mindig több kellett. Minden lépcső után azt hittem, elég ennyi - rémulten hallgatta a hangját. Nem ezt akarta mondani. Vagyis ezt is, de nem így. El akart hallgatni, de a szavak most már megállíthatatlanul potyogtak. - Te mindig annyival felnöttebbnek, érettebbnek tűntél. Én meg olyan kicsinek és hülyének.

Joe megdörzsölte a szakállát.

- Te vagy a legokosabb lány, akit ismerek.

- Tudod, hogy értettem.

- Sajnálom, ha így érezted.

- Próbáltál segíteni. Így lenyújtottad a kezed a lépcső tetejéről, az érettség magasából. Húztál feljebb és feljebb. De sose dicsértél, ha leküzdöttem egy fokot. Így alapnak vetted, és noszogattál tovább.

- Türelmetlen voltam? - Joe kicsit megsértődött.

- Nem. Figyeltél rám, vártál, magyaráztál, de folyton éreztetted, hogy a megtett út nem elég. Talán, ha így mellettem állsz, néha alattam egy lépcsővel, az jobb lett volna. Akkor talán nem érzem ezt. - Joe a hitetlenségtől kissé elnyílt szájjal, sértetten nézett vissza.

- Mindig megkérdeztem, hogy akarod-e. Sohasem kényszerítettelek.

- Igaz. De sokszor nem voltam józan.

- Ha józan maradsz, sosem jutunk túl a csókolózáson.

- De igen. Én vágytam rá, hogy megtörténjen. - Eszter hangja a szégyenlősségtől elhalkult. - Nagyon. De félttem is. És amit tettél... Attól csak jelentéktelenebbnek tűntem. Aki csak „arra” kell. - Joe szemében a sértettség büntudattá változott.

- Én... Én őszintén sajnálom. Tudom, ez kevés, de... De tényleg!

- Mindegy. Nem változtathatsz azon, amilyen vagy.

- De igen. Tudom ezt másképp is! Türelmesebben, jobban támogatva...

- Türelmes voltál te, a magad módján. - Eszter mélyen leszívta, benn tartotta, majd kifújta a füstöt. - Ez van. Egy szarka voltál, aki túl sokat

akart – átmenet nélkül, görcsösen, mélyről, ahonnan a füst, nevetni kezdett. – Jaj, bocsi! Nem azért... Nem úgy értettem – küzdött a fel-feltolakodó nevetéssel. – Csak... Csak elképzeltetek egy szarkának. Hát ez... Hát ez nagyon jó! – Az ujjropogtatása tábortűz-pattogásnak tűnt. Joe keserűen mosolygott.

– Megérdelem. Igazad van. De tudd, hogy szeretlek. Mindig is szerettelek. Ezért akartam veled találkozni. Hogy kérjelek... Hogy könyörögjek, ha lehet, valahogy bocsáss meg.

Eszter kuncogásig tompította a nevetését. Hogy csillog a hold Joe szemében. Nem! Azok könnyek! „*Csepp a tengerben, kit földre ejt egy kósza csillag.*” Csókold le őket! Nem egészen értette a parancs miértjét, de megtette.

– Én is... – nagyot nyelt. – Szerettelek. Azt hiszem... Most is szeretlek. De nem tudok bízni benned.

– Ígérem, hogy soha többé nem teszem.

– Never say never – fenyegette meg játékosan az ujjával Eszter.
– A baj csak az, hogy nem először történt.

– De igen.

– Érdekes, én nem így emlékszem. – Eszter hangja játékos volt, ahogy kivette Joe kezéből a dekket. – Talán rosszak az információim, de kétszer is megtörtént.

– Ezt honnan vetted? Ez nem igaz. Csak egyszer, Gárdonyban...

– Mi?

– Hát tudod, májusban azon a gárdonyi hétvégén, Szabiéknál. Ahova nem jöttél, mert összevesztünk. És... És csak ezért. De én akkor is szerettelek. Meg is mondtam Zsófinak...

A szavak lassan küzdötték át magukat Eszter fűködös agyán. Majd a köd közepén lidércfény lobbant. Zsófi? Milyen Zsófi? Az a raszta picca?

– Olyan kilátástalan volt minden. És be is rúgtam. Tudom, hogy ez nem mentség...

– Te mi a francról beszélsz? – Eszter hangja lassú és vontatott volt.

– És azonnal meg is bántam... Hát tudod. Gárdonyban... Mikor Zsófival...

– Én a szakításról beszéltem! Folyton győzködtél; ne féljek a szextől, az is egy szeretetnyelv. És mikor kezdtem leküzdeni a gátlásaimat, meguntad és otthagytál. – Joe a vízen vibráló holdfénynél is fehérebb lett.

A lidércfény egyre több szót kezdett megvilágítani. Eszter felugrott, de meg is tántorodott. Karjaival csapkodott, nehogy a vízbe essen. Hangja most is magas volt, de nem nyikorgott, inkább karistolt, mint a köröm a táblán.

- Lefeküdtél azzal a picsával! Hát ezért! Ezért viselkedtél utána úgy...

A fűköd a dementorok boldogságot kiszívó homályává változott. Tátogott. Szavakat keresett, de egyik sem volt elég kemény, éles vagy hegyes. Joe felé lépett. Ő rémulten összehúzta magát. Tett még egy lépést, felemelte a kezét. Joe arcán félelem, belenyugvás, büntudat, fájdalom villant át. Még sosem látta ennyire kiszolgáltatott gyerekeknek. Hirtelen rátört, hogy neki kell vigasztalni, védenie ezt a felnőtt gyereket.

Írányt váltott, elindult a partra. Kicsit még imbolygott, de egyre határozottabban ment. A parton már futott. El innen! Minél messzebb! Háta mögött Joe a nevét kiáltotta. Gyorsított.

* * *

Bálint nem akart felébredni. Szeme csukva maradt, nehogy eltűnjön ez a csodálatos álom. Vagy nem is álom volt? Körbetapogatózott. Susogó hálósák, ruhakupac... Hol van Eszter? Felült, körbenézett. A sátrában volt. Egyedül. Az nem lehet. Kapkodva pakolászni kezdett. Kell egy jel. Eszternek itt kellett lennie. Míg szédült a sátrát, lepergette a tegnapi estét.

Eszter elfutott. Mennyi idő telt el, mire magához tért? Nem tudta. Csak az volt meg, ahogy felugrik, és kiáltozva utána rohan. A gyéren megvilágított parton hol itt, hol ott villant a vörös haj. De talán csak képzelte. Döbrent, értetlen, kíváncsi arcokat, utánadobott fél mondatokat hagyott le. Az oldala szűrt, lihegett. Hangja egyre halkabb, egyre elfülőbb lett. Aztán kérdezősködni kezdett, de hiába.

Hirtelen ott volt. Háttal neki egy lánnyal beszélgetett.

- Eszter... - lihegte.

A bejáratnál látott, kiscsillagos lány hátrafordult, meglátta, nevetett.

- Nem rossz próbálkozás. Stella vagyok, nem Eszter. Bár az az Eszter olasz megfelelője.

- Ne... Ne haragudj - mondta még mindig lélegzet után kapkodva Bálint.

- És téged hogy hívnak?

- Engem? Izé... Joe... Bálint.
- Most melyik? - nevetett Stella.
- Mindkettő. De mindegy. Nem... Nem láttatok egy lányt? Úgy... Úgy nézett ki, mint... Mint te.
- Furcsa csajozó duma - töprengett ujját ropogtatva Stella.
Az ismerős gesztustól teljesen Eszterré változott.
- Köszönöm. Hát igyekszik az ember - aztán észbe kapott, hogy ő Stella. - Óó... nem úgy értettem. Az exem... Valahol erre van. Nem láttatok?
- Szóval szingli vagy?
- Igen... nem... Nem tudom. Összevesztünk.
- Hát van ilyen. Pont ezért nem futunk felszálló repülő után. Inkább lazíts! Rád fér. Kérsz?

Bálint bambán bámult a rúzsoltos jointra és a vodkásüvegre. Tisztaznia kell... Meg kell keresnie... De merre? Hol? Már megint. Egész nap ezt csinálta. Megtalálta, de mit ért el?

Lassú, nehéz mozdulattal, akaratlanul a cigiért nyúlt. A füst végigkaristolta a torkát. Mi a fenét csinál? Szabadkozva visszaadta. Stella vállat vont, beleszívott a cigibe.

Cseppfolyós lett a világ. Ahogy kacéran csücsörített, Stella ismét Eszterré változott. Meg kéne csókolni! Kiszívni a szájából a füstöt, a lelkét. Megölelni. A két testet egy testté préselni. Védni. Az élősködő érintésektől, az ígéretektől. Magától. A tékozló koldustól. Belekapaszkodni, hogy mentse meg, védje meg a kisfiút a rémálomtól.

Az éjszaka maradéka teljesen szétfolyt. Sétálnak, egy sörpadon beszélgetnek... Eszterrel, vagy Stellával? Levi vigyorog, koccintanak. Dübörgő elektronikus zene, valakivel táncol. Egy szemüveges arc, forró lélegzet, puha száj, keserű íz. Ideges matatás a sátor cipzárján, nevetés. Mint a vízforralóban melegedő víz. Eszter nevet így. Izgatott, kapkodó vetkőztetés. A sátor sötétjében kutat a kéz, a száj, és talál: szemet, száját, fület, nyakat, mellet. Van óvszer? Vakító telefonfény, türelmetlen matatás, szétterülő vörös haj, két telt körteszerű mell. Eszter bal mellén van két anyajegy. Mint két szem. De nem nézi, nem érdekli, hogy ott van-e. Már csak oda, oda vágyik. A szorító lábak közé, a nedves, izgató melegbe, a jeges bizsergésre a gerinchen, a fantázia beteljesülésére.

Bálint végül nem hiába dülta szét a sátrát. Talált három, zsebkendőbe tekert óvszert, és egy szemüveget. Mínuszos. Ez Eszteré. Ez az! Végre! Győzelem! Nem tudta, hogy sikerült. Talán a megcsalás, talán Eszter végre készen állt. Így hát újrakezdték. Utoljára, mert ez már örökké tart.

De hol van? Biztos a mosdóban. Mindjárt visszajön.

Mosolyogva felemelte a szemüveget. Várjunk! Megdörzsölte a szakállát. Eszterén a lencséket két kis rúd kötötte össze, nem? Igazából sose figyelte. Itt viszont egy műanyag. Rosszul emlékezne? Vagy lecserélte? Vagy ez... Nem. Az kizárt. Nem lehet másé. Az azt jelentené... Pont most, mikor Eszter bizalmáért harcolt. Hát nem tud nemet mondani? Nincs benne tartás? Hűség? Ezek után mit ér, ha azt mondja „szeretlek?” Talán a másik elhiszi, de ő, ő tudja, hogy hazudik.

Nem. Ez csak Eszteré lehet. Mindjárt visszajön, és jót nevetnek az abszurditáson.

Léptek közeledtek, távolodtak. Majd újra. Eszter nem jött. Bálintban minden perccel nőtt a pánik. Tennie kell valamit, különben alienként kitör belőle, és felfalja.

Elővette a telefonját. Nem veszi fel. Újra próbálta, semmi.

Kibújt a sátrából. Meg kell keresnie. Biztos eltévedt, mert nem volt nála a szemüvege. De ő megtalálja, és visszaadja.

* * *

Felhívni Joe-t vagy sem... Mekkora faszág ezen összeveszni. Mit eszik még mindig azon a csávón? Lerágott csont. De jó, hívja. Kit érdekel! Boginak az jobban fáj, amit Eszter róla mondott. Mintha egyszerre lenne a vasorrú bába, a gonosz mostoha és a nyugati boszorkány. Méghogy Julcsitól is miatta hidegült el?! Az a csaj csak kihasználta. Eszter annyira naiv. Nem látja a fától a gyártelepet. Remek példa erre Julcsi... Vagy Joe.

De ő is hülye volt. Miért szívta úgy mellre. Részegek voltak. Bassza meg! Utána kellett volna menni. Jó, hívja fel azt a faszt, de legalább mellette lett volna, mikor kitör a katasztrófa. Mert csak az lehetett belőle. Hajnalra pedig biztos volt benne, hogy az lett. Eszter egész éjjel nem vette fel. Bogi mindenütt kereste; a sátrukban, a parton, a színpadoknál. Aztán az aggodalomtól, dühtől, szégyentől, kereséstől elcsigázva lefeküdt. De csak forgolódott. Félóránként újra hívta Esztert.

Végül aludt egy keveset, de álmában is az ébren elképzelt filmek peregtek: Eszter a tóban lebeg, elájult vagy megfulladt. Totál kiütve a hanyásában fekszik, miközben kirabolják. Randidrogot csempésznek a piájába, majd a magatehetetlen lányt egy sátorba rángatják. Dübörgő elektronikus zenére táncol, miközben egy csapat srác, köztük Joe, fogdossák, hozzádörgölöznek. Két srác a toitoi-ok mögé rángatja, hogy ott leszopja őket. Bogi próbál közbelépni, de Eszter ondót köpködvé üvölti, ez az én döntésem! Ez az én döntésem!

Kialvatlanul, hideg verítékben ébredt. Hajnalodott. Ismét hívta Esztert, de még mindig semmi. Lement a partra. Ha nincs is ott, legalább kiszellőzik a feje.

Ott volt. Egy stégen. Hason fekvé, széttárt karokkal, bokái egymáson átvetve. Kibomlott kócos haja a felkelő napban égig ért.

A fáradság eltűnt. Odarohant, ébresztgetni kezdte.

- Joe... Joe ne. Hagyjál! Bogi. Te vagy? Hol van Joe? De. De itt van. Vagy álmodtam? Nem. Találkoztunk... Beszélgettünk, elrohantam. Aztán Levivel is, és ott volt Joe, és totál eláztunk, és bebújtunk a sátrunkba, és...

Bogi felültette.

- Semmi baj. Itt vagyok. Miért nem vetted fel?
- Biztos lenémítottam. Joe miatt. Mert... Mert... Miért hívtál?
- Mert részegen elrohantál, és lövésem se volt, hol vagy. Kurvára megijedtem.

Eszter révetegen mosolygott.

- Képzeld, bemásztunk a sátrunkba, Joe megölelt, csókolgatott, azt mondta, jobban szeret, mint... De hogy kerültem ide.

- Na, ezt szeretném én is tudni - dünnyögte Bogi.
- Borzasztó volt. Futottam, mert... - Eszter megropogtatta az ujját.
- Aztán elbotlottam. Aztán... Aztán...
- Menjünk fel a sátorba. Ha kialszod magad, többre emlékszel majd.
- És az jó lesz? - kérdezte inkább magától Eszter.

Bogi rosszat sejtett. De hallgatott. Ha kialudták magukat, megbeszél-lik.

Közben Eszter bizonytalanul felállt, megdörzsölte a szemét. Az álmoságtól imbolyogva elindult.

- Hol a szemüveged?

Eszter megtorpant. A szeméhez emelte a kezét, mint aki biztosra akar menni, hogy nincs rajta.

- Nincs ott?
- Nincs.
- Akkor nem tudom. Elhagytam volna?

Megnézte a zsebeit, de ott sem volt. Végigkutatták a stég környékét.

- Anya meg fog ölni. Viszont – folytatta bizonytalan lelkesedéssel –, ez lehet egy jel. Azután veszett el, hogy Bálinttal talákoztam.

Boginak nem sok kedve volt a joe-s jelekhez, még az sem tűnt fel, hogy Eszter Bálintot mondott. De nem akart veszekedést.

- Nem érted? Ez mínuszos. Ezzel csak közelre látsz, távolra nem.

Milyen lesz... (részlet)